

τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν μικρῶν τοῦ θυγατέρου. Τὸς πληροφορεῖ δὲ ὅτι τὴν ἡμέραν καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε ἐντέλως καλά, προχθὲς μάλιστα ἐνεγράφησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλαιν (δωρεάν) καὶ ἐπῆραν καὶ ψευδώνυμα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσὸ Παγῶνι κ. (Κ. Ξ.) Χρυσὴ Μάσκα, κ. (Λ. Ξ.) Δωδωνάϊος, α. (Α. Α.) Ὀρμητιὸς Χειμαρῶος, α. (Κ. Α.) Ἐδῆμος Κόρη, κ. (Σ. Κ.) Ἐδ-γενὲς Ἰδανικόν, α. (Κ. Π.) Κρητικὸν Πέλαγος, α. (Α. Κ.) Κρανὴ Ἀναλία, κ. (Κ. Θ.) Μοσχοναθρομένη, κ. (Κ. Λ.) Πλάτωνος Ἰωαννίνων, α. Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, α. Σιαγὼν Δρόσον, α. (Α. Κ.) Μονημοῦρα, κ. (Μ. Λ.) Νίκη τοῦ Παιωνίου, α. (Δ. Τ.) Τροχόμυνο Νερό, α. (Θ. Δ.) Ἐρημος Σαχάρα, α. (Ε. Δ.) Νῆσος τῶν Σεισηρών, κ. Ὁσία Μαρία, κ. (Δ. Α.) Πνεῦμα τῆς Ἀντι-λογίας, κ. (Χ. Η) Ποιμικὴ Κόρη, κ. (Α. Η.) Ποιμικὴ Ράβδος, α. Σαουδάτος Ἀνθρῶπος, α. (Κ. Κ.) Ρεῦμα τῆς Προπον-τίδος, κ. (Ι. Η.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡρώϊς τοῦ Μεσολογγίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὸν ἐπιπέσει πρόστασις δημοσιεύεται, ἐάν δὲν συν-οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς πρώτας λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἕξις.— Πρωστίνων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρωτά-σεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργηθῶσι, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-σεν εἰσὶ τὸ προτείνον.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ὀνειρεμένη Πα-ριζίδα, Ζήτω ἡ Διάπλαισι, Κόρη τῶν Κυμά-των, Ἀβλιηρίδα, Αἰγιόχημα, Ἀνοικτιόμαρ-δον Ἀρσακείδα, Μαραμηνὴ Γαροῦνιαν, Φίφιν Τοῦ.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ταπεινὸν Κύριον (διὰ τὸ ὠρολόγιον, ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως:) Παλλάδα (σοῦ ἤρεσε τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ; εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι) Ἰονιάδα (ὁ Ἀζαρίας σ' ἐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ κολα-κευτικά σου γράφει· τὸσον ὠραία λοιπόν κωπηλατεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Θεότης; εὐγὲ τῆς!) Παλινγενεῖαν (σὲ συγχάρω διὰ τὸν προδι-δασμὸν καὶ περιμένω.) Ἐπιδοφόρον Ση-μαίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Διώραγα τοῦ Σουεῖς (ναι, μοῦ ἤρεσε) Ἀντίβαν τῶν Καρχηδόσιον (ἐλθιστόν σου εἶνε παραγγεῖλη νὰ στέλλω τὸ φύλλον σου εἰς Βατοῦμ;) Ζα-παῖδα (σὲ περιμένω) Ἐξόριστον Βασιλιάν (ἐλήθησαν) Κόρη τῶν Κυμάτων (ὠραία αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἴππον) Ρήγαν Φεραῖον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ γράφε- μου) Μικρὸν Κοπηλάτην (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι· χαίρετίσματα) Ἐδανθίαν Δουκάκη (τόμους ἔστειλα· τί χαριτωμένον τὸ γράμμα σου· ἰδὲ εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, ἂν ἔχη κ. ἢ α. καὶ θὰ ἐνοή-σης) Δάφνην τοῦ Ὁραίου (φαντάζομαι τί θαυμασία θὰ ἦτο ἡ νύκτα μέσα εἰς τὰ ἐρεί-πια τῆς Ὀλυμπίας! μάλιστα δι' ἕνα Δάφνην τοῦ Ὁραίου!) Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου (ἢ ὅποια θὰ μείνῃ ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσακείον καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἔχω ὄλον τὸ ἔτος πλησίον μου· τί χαρὰ!) Ἀπόλλωνα (ὠρασιότατὴ ἢ περιγραφή σου) Φυσιολόγητα κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομη-ταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παραπί-πτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ-σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα-νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἑ-παρχιῶν μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

337. Δεξιόγραφος Τὸν παλαιὸν Φιλόσοφον Διὰ νὰποτελειώσω, Σπαθίαν δεινὴν ἠθέληγα Στὸ στήθος νὰ τοῦ δώσω. Καὶ ὅμως δὲν ἀπέθανε Μ' αὐτό, δὲν ἀνήσθη. Ἄλλ' εἰς θεὸν καὶ στρατηγὸν Ἀμέσως διηρέθη.

338. Στοιχειόγραφος Μῖς ἐκ τῶν αἰσθησεων Ἄν κόψῃς τὸν λαμόν, Ὅθ' εὐρεθῆς εἰς ἔρημον Κ' εἰς τόπον γλοσρόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλῶν

339. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμός. Ἄν μέλους σου ἀλλάξῃς Ἐξάνις τὸ κεφάλι, Ἐξῆς λέξων ἄλλων, Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου Ἀπόλλωνος

340. Τονόγραφος. Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος Ἐάν δευτονήσῃς, Ἀνθρώπων χωρὶς ἔργον Ἐμπορῶν σου θάπαντήσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

341. Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. * * * * *

Νάντικασταλοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γρα-μάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκονται: εἰς τὸ Δ: κάτω ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, δεξιὰ γεωμετρικὸν σῆμα, ἀριστερὰ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ Π: ἄνω Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερὰ πόλις τῆς Μακεδονίας. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ἀνωκυρία, ὀριζοντίως ἐπίσημα. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πολλάτου τῆς Ἐρήμου

342-344. Μεταμορφώσεις. 1.—Ὁ οἶνος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζῦθος. 2.—Ὁ ζῦθος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζάλη. 3.—Ἡ ζάλη διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέθη. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Μ. Πέππα

345. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος. Τὸ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Στρατηγὸν Ἀ-θηναῖον τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύ-τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, διάσημον Ἐπιστάμημα τῶν νεωτέρων χρόνων: 1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Πηγὸν ἀρπα-κτικόν. 3, Ὄρος τῆς Ἀσίας. 4, Φόρμα. 5, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 6, Κριτὴς τῆς Ἀγ Γραφῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερακτιστοῦ τοῦ Ἐθνους

346. Μικτόν. η - π - ε - κ - κ - ρ - γ - ζ - Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγοδρόμου

347. Γρίφος. ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ Μ' ὄγη . . . ὦ ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεόδου

[Τέλος τοῦ 114 Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεταί νέος]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27. 269. Ναύπλιον (ναύ[ς], πλοῖον).— 270. Ἴουκος (ι, 6η, Κῶς).— 271. Ἀκάτιον.— Ἀ-κτιον.— 272. Ἴος—ἰός.

273. Υ Δ Ρ Α (γαρ ΔΥγαντόν.) Δ Ε Ο Ν (ἐκεῖ ΝΟ ΕΔεῖ...) Ρ Ο Δ Η (Ἡ ΔΟΡά...) Α Ν Η Ρ (φεΡ' Η ΝΑς.)

274. ΒΙΑ-ΜΗΑΕΝ-ΠΡΑΤΤΕΙΝ 275. Ἀρ-χηγοῦ πα-ρόντος πᾶ-σα ἀρχή

πανότατο. (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ πρώτου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ α' τῆς δευτέρας σειρᾶς τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ οὕτω καθεξῆς, κατὰ στήλας, πάντοτε μὲ τὸ ἀντίστοιχον).— 276. Τὸ ῥῆμα ἀπορῶ.— 277. ΠΑΞΟΙ (Πέλοψ, ΚΑδομος, ΝάΞος, Κολομβος, πάλαΙ).— 278. Νόει καὶ τότε πράττε.— 279. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.— 280. Ἐπιμελοῦ νοσίαζε ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος (Ἐ-πί μὲ λου-κόπη-α ζε ἐν ὡς-ο εἰς ἐν-εως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπανελλοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδίου μου εἶρον φωτογραφίας καὶ κωμωδιαν, καὶ ἀπο-στέλλω Ἐυφορίον ἀπέριτος εὐχαριστίας. Μητρικὴ Σιογγή (Θ, 265)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσίς μου: Δνίδα Σοφίαν Α Χαλκούση, Χίον.— Φυσιολόγισ. (Θ, 266)

ἈΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων σου εορτῆ, σὲ εὐχόμεαι ἐγκαρδίως νὰ ζήσης χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυ-χισμένα. Εἰς δὲ τοὺς ἀνοσοσπάρτους τῆς ἔξο-χῆς λιμνῶνας ἡμέρας ὀδύσου. ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Θ, 267)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Η ΓΑΛΛΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (Θ-268)

Ἐρμὰ συγκαταστήσα στέλλω τῇ Δνίδι ΜΑΡΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἐκ Θεσσαλονί-κης, παρατωτάτη τὰς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ σπου-δάς τῆς καὶ τυχοῦσα ἀρίστου πτυχίου. Β. Μ. (Θ, 269)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτήσια, Ἐξάμηνος, Τριμήνος, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20, Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1909.

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ [ΔΙΗΓΗΜΑ ὑΠΟ L. LECOMTE]

Μόλις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέ-ξεις, καὶ κραυγὴ τρομερὰ ἠκούσθη πλη-σίον μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φρά-κτου, καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ βα-ρώνου ἐξερράγη μανιώδης: — Κλέφτες; ἀνεκράξα. Καὶ ποῖος μιλεῖ γιὰ κλέφτες; Ψέμματα! Δὲν ὑ-πάρχουν ἐδῶ κλέφτες! . . .

Ἐξεπλάγη τὸσον, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθη νὰπαντήσω. Ὁ βαρώνος ἐξηκολούθησε μὲ τὸ ἴ-διον ὄφος: — Οἱ παλινῶνθρωποι, οἱ ἄ-τιμοὶ τὸ λέγουν αὐτό... Δὲν ὑ-πάρχουν κλέφτες! . . . Οἱ κακοὶ γάνουν τὰ λόγια τους! . . . Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ψεῦτες! . . . Δεῖλοί! . . .

Ἐκωταζόμεθα, ἡ Κάτελ κ' ἐγώ, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἔτοιμοι μᾶλλον νὰ γελάσωμεν παρά νὰ θυμώσωμεν. — Τὰ εἶδατε λοιπόν, κύριε; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἡ Κάτελ. Τί σᾶς ἔλεγα ἐγώ; Ἐξόριστος μορεῖ νὰ μὴν εἶνε... σίγουρα ὅμως εἶνε παλαβός.

— Ὁ παπᾶς μου εἶπε πῶς δὲν εἶνε ἀπῆντησα. — Καλὰ, καλὰ αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ὑδών.

Ἐπειτα ἐπίσπεσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο χέρια, ἐξέβαλε φοβερὸν στεναγμὸν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκλείσθη, ἀφίγων τὸν Ἐφφλάμ νὰ περισυλλέξῃ ὅσα πράγματα εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας.

Ἄλλ' ἀκούσατε τὸ τέλος. Τὴν ἐπαύριον, μόλις εἶχα σηκωθῆ, — θὰ ἦτο ἡ ἐδέδμη ὥρα, — κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός μου...

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

Ὁ κύριος Ἐνορὶ δὲν εἶνε διόλου τρελλός. (Σελ. 281, στ. β.)

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

ἔπρεπε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιεργόν! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίλους στεναγμούς. Τοῦτο

Εκύτταξα μηχανικῶς μέσα ἀπὸ τὴν γρίλλαν. Εἶδα τὸν Ἐφφλάμ νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ νοιξῇ. Καὶ ἔξαφνα ἔμεινα κατάπληκτος, βλέπων νὰ εἰσέρχεται... ποῖον;... τὸν ἐφημέριον τὸν ἴδιον!

Οὐδέποτε τῶνόντι, καθ' ὅσον ἐγνώριζα, ὁ γηραιὸς ἱερεὺς εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸν βαρῶνον.

Ὁ Ἐφφλάμ ἐφάνη ὅσον κ' ἐγὼ ἐκπληττόμενος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ μάλιστα ὀλίγην ἔδειξε διάθεσιν νὰ φίσῃ τὸν ἱερέα νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλὰ, μετὰ σύντομον συνομιλίαν, ἔκαμε ζωηρὸν κίνημα τρόμου, καὶ μετὰ προφανῆ προθυμίαν, ἔνευσεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἐφημέριος ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ βαρῶνου, ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος καὶ κατεχομένου ὑπὸ συγκινησεως ἀπεριγράπτου.

Ἐσπευδε πυρετωδῶς, ἀκολουθῶν τὸν ἱερέα ἄλλὰ δὲν ἠμπόρῃσε νὰ προχωρήσῃ πέραν τῆς αὐ-

«Νάπαχνοῖζή ἐν ἀνδρείκελλον ἀπὸ τὸν κλῶνον μιᾶς ἀνακίας...»

λείου θύρας, —τόσον ἡ ταραχὴ τοῦ ἦτο μεγάλη. Ἐδέησε νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον συγκινημένος ἀπὸ τὸν κύριόν του.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Ἐφφλάμ ἐγύρισε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δρόμου, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἀνοικτὴ, καὶ ἐστάθῃ ἐκεῖ ὡς νὰ ἐπερίμενε κάποιον.

Τῶνόντι, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶδα νὰ θάνη καὶ νὰ εἰσέρχεται ἐν νέον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον.

Ἦτο νέος, νεώτατος, —δεκαοκτὼ ἐτῶν τὸ πολὺ, —ὡχρὸς καὶ ἰσχνός, πτωχικὰ ἐνδεδυμένος, σχεδὸν ρακένδυτος.

Ἐρωτησὲ πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤκουσα μεγάλην κραυγὴν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ βαρῶνου, ὁ ὁποῖος ἐθρήνην λέγων: «Συχώρεσέ με!...»

Ἐπειτα, ὁ Ἐφφλάμ ἐκλίσει τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ κανεὶς ἤχος δὲν ἐφθασε πλεον εἰς τὴν ἀκοήν μου, μολοντί ἐπρόσεγα νὰκούσω...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰδεσιμωτάτου

ἐφημερίου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦσε.

Μετὰ σύντομον χαιρετισμὸν ἐκάθησε καὶ μοὶ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Ἐρχομαι, μοὶ εἶπεν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου βαρῶνου Ἐνορί, ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε, θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις πού σᾶς ἐπροξένησεν ἡ δυσθυμία του τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν... Τῷ συνέβη... τὸ εὐτυχεστέρον γεγονός...

ἡ μεγαλύτερα χαρὰ πού ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ ἐλπίσῃ... Σήμερον ἐπανεῦρε τὸν υἱὸν τοῦ Γκουλδάν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ποτέ... — Ἄ! ἦτο ὁ υἱὸς σου! ἀνέκραξα.

— Τὸν εἶδατε;... Ναι... τοῦ ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ μετὰ δύο ἐτῶν σκληρὰν ἀπουσίαν, μετὰ δύο ἐτῶν στερήσεις καὶ δυστυχίας, ἀλλ' εὐτυχῆς, χαρούμενος, διότι ἐπιστρέφει ἐξηγητισμὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φοβεροῦ πατρὸς του... Δὲν ἐννοεῖτε; Ὁ

μάθετε τὰ πάντα, διότι ἡ ἐχεμύθεια δὲν ἔχει πλέον κανένα λόγον. Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθησε: — Ἐν πρώτῳ πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ὁ βαρῶνος ὑπῆρξε πάντοτε ἄνθρωπος αὐστηρὸς, ἀδιάλλακτος προπάντων εἰς τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς, σκληρὸς κάποτε πρὸς τὸν υἱὸν του, μολοντί τὸν ὑπεραγαπᾷ. Ἔτσι δὲν τοῦ ἄφινε ποτὲ εἰς τὴν τσέπην παρά πολὺ ὀλίγα χρήματα. Ἀλλὰ, ἔρχομαι εἰς τὰ γεγονότα. Μίαν ἡμέραν, περιπατῶν εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ ἐδῶ, ὁ νέος Γκουλδάν συνήτησεν ἕνα παλαιὸν συμμαθητὴν του, τοῦ ὁποῖου ὀφείλω νὰποσιωπήσω τὸ ὄνομα. (Ἄς τὸν λέγωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε, Ἰούλιον.) Ἦτο πολὺ διεφθαρμένον ὑποκείμενον. ἄλλὰ με γλυκὺ πρόσωπον καὶ με ἀκόμη γλυκυτέραν γλῶσσαν ὑποκριτοῦ... Εἶχεν ἔλθῃ νὰ περάσῃ μερικὰς ἐβδομάδας εἰς τοῦ θεῖου τοῦ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν... Ὁ Ἰούλιος αὐτὸς δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ κατακτῆσθαι καὶ πάλιν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρώην συμμαθητοῦ, — ἀγαθῶν καὶ ἀφελούς, ὅσον ἄλλως τε καὶ ὑπερηφάνου, — ἀγρίως ὑπερηφάνου, δυστυχῶς, ὡς θὰ πεισθῆτε μετ' ὀλίγον.

Συνέβη λοιπὸν νὰ παρασύρῃ βαθιῶς δὲν ὁ Ἰούλιος τὸν Γκουλδάν, εἰς κακὰς, πολὺ κακὰς ἔξεις, καὶ ἐκτός τῶν ἐλλῶν, νὰ συλλάβῃ καὶ τοῦ εἰς τὰ κατηλεῖα, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ τὸν μάθῃ «νὰ παίξῃ μπιλιάρδου».

Τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ, συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, τὸν προ- παρελθόντα Σεπτέμβριον.

Ὁ βαρῶνος Ἐνορί, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ Ἐφφλάμ, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἡμερῶν διὰ κυνήγιον, εἰς τὸ κτήμα ἐνὸς φίλου του, εἰς τὸ Φνιστέρ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ Ἰούλιος προσεκάλεσε τὸν φίλον τοῦ Γκουλδάν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ μόνος εἰς τὸ σπίτι, νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τοῦ θεῖου του.

Ὁ Γκουλδάν ἐδέχθη, μολοντί ὁ πατήρας του τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει νὰφίση τὸ σπίτι. Ὁ Ἰούλιος ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξιλοξένησεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ τῷ ἔδειξε τὴν κατοικίαν τοῦ βαρῶνου, καὶ τὸν ἐκέρασε κρασί ἰσπανικὸν «γνήσιον καὶ παλιότατον», ἀνεχώρησε μαζί του διὰ τὴν πόλιν, ὅπου, καθὼς σᾶς εἶπα, διέμενον ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεῖος. (Ἐν παρενθέσει, καὶ ὁ θεῖος αὐτὸς δὲν ἔχει πολὺ καλὴν φήμην ἠθεωρεῖται τοκογλύφος). (Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΞ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

[Τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῶν λουτρῶν, εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς θάναγνώσουν οἱ φίλοι μας τὰς ἐπομένους γνώσεις καὶ πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐσταχυολογήσαμεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ ἱατροῦ κ. Λαμπρινοπούλου «Τὰ Λουτρά», ἐκδοθὲν πέρυσιν ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων Βιβλίων». — Σ. τ. Δ.]

Λουτρόν καλεῖται ἡ παρατεταμένη ἢ βραχεῖα διαμονὴ τοῦ σώματος ἐντὸς ὑγροῦ τινος. Τὰ λουτρά διαιροῦνται ἀναλόγως τῆς καθολικῆς ἢ μερικῆς ἐμβαπτίσεως τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ, εἰς γενικά, ἡμίλουτρα, ποδόλουτρα ἢ χειρόλουτρα. Ὡς ὑγρὸν συνήθως χρησιμεύει τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ ἠθεωρεῖτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὡς στοιχεῖον ἀνεκτιμητοῦ ἀξίας, καὶ τὸ ὁποῖον ὄλοι σχεδὸν αἰ θρησκείαι καθιέρωσαν διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν ἱερῶν πλύσεων.

Τὰ λουτρά ἄλλως τε ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ Μωϋσῆς ἀφηγεῖται εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν. Εἶνε δὲ γνωστὴ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἔπους ἡ παράδοσις τῆς Ναυσικᾶς, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἣτις μεταβαίνει νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματα μετὰ τῶν θαλαμηπόλων αὐτῆς καὶ ἔπειτα εἰσέρχεται καὶ λούε-

ται εἰς τὸν ποταμὸν. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅταν μετέβῃ ἐπὶ τοῦ καὶ ἐκείναι ἀνεχώρησαν.

Ἐξ ἄλλου τὸ Βαλανεῖον τῶν ἀρχαίων εἶναι γνωστὸν, καὶ ἦτο ἀπαράτητον νὰ εὑρίσκηται παρά τὸ Γυμνάσιον, ὡς ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἄλλως τε τὸ λουτρόν ἠθεωρεῖτο ὡς μία τῶν ἱερωτέρων τῆς φιλοξενίας ὑποχρεώσεων.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαίων ἰδίως ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον τελειότητος. Παντοῦ ὅπου ἐγκατεστάθησαν οἱ κοσμοκράτορες ἐκείνοι, ἱδρυσαν καὶ λουτρά τῶν ὁποίων ἴχνη σήμερον εἰσέτι σώζονται καὶ παρ' ἡμῖν. Εἰς τὰς θέρας τοῦ Καρακάλλα ἐλούοντο συγχρόνως χίλιοι ἐξακόσιοι ἄνθρωποι, εἰς τὰς τοῦ Διοκλητριανοῦ τρεῖς χιλιάδες, ἐπὶ δὲ Κωνσταντινοῦ ἡ Ρώμη εἶχεν ὀκτακόσια καὶ πλέον καταστήματα λουτρῶν.

Ὁ Μωάμεθ ἀφ' ἐτέρου ἐπέβαλε τὰς πλύσεις τὰς σωματικὰς διὰ τοῦ Κορανίου καὶ παρέστησεν, ὅτι δι' αὐτῶν ἐπέρχεται ἡθικὴ ἐξάγνισις. Ἡθᾶνετο κατὰ βάθος τὴν σωτήριον ἐπίδρασιν τῶν λουτρῶν καὶ μάλιστα εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπου τὸ ὕδωρ εἶναι διὰ τὸ δέρμα ὅ,τι ὁ ἀὴρ διὰ τοὺς πνεύμονας.

Τὸ πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν ὕδωρ δυνατὸν νὰ εἶναι τρέχον ἢ στάσιμον ἄλλοτε περιέχει καὶ συστατικὰ ἢ εἰς διάλυσιν οὐσίας μεταλλικῆς ἢ ἐπιπροσθέτως ἀρωματικῆς καὶ ἄλλας τοιαύτας. Ἀναλόγως δὲ τῶν οὐσιῶν, τὰ λουτρά διακρίνονται εἰς λουτρά ἀπλοῦ ὕδατος, μεταλλικὰ ἢ ἱαματικὰ λεγόμενα, ἀρωματικὰ κ.λ.π. Ἀλλ' ἐνταῦθα θεωροῦμεν ἐπάναγκας, ὅπως προταχθῶσιν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ δέρματος, τῶν ιδιοτήτων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐνεργοῦσι τὰ λουτρά ἐπὶ τῆς καθόλου ὑγείας.

Τὸ δέρμα εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν ἐπένδυμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μεμβράναν συνεχῆ, πυκνὴν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον στερεάν, ἀναλόγως τῶν διαφορῶν μερῶν τοῦ σώματος.

Σύγκριται δὲ ἀπὸ δύο στρώματα, τὸ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὸ κάτωθεν ταύτης, κυρίως λεγόμενον δέρμα. Εἰς αὐτὸ, ἐκτός τῶν πολυαριθμῶν ἀγγείων, ὑφάρχουν καὶ μικρὰ στρογγύλα σωμάτια, αἱ ἐπονομαζόμεναι θηλαί, εἰς τὰς ὁποίας καταλήγουν τὰ νεῦρα, διὰ τούτων δὲ ἐκτελεῖται ἡ ἀφῆ καὶ μεταδίδεται ἡ αἰσθησις τοῦ θερμοῦ, τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ὑγροῦ καὶ τῶν ἀντικειμένων ἐν γένει, ὅσα προσπίπτουν εἰς τὴν ἀφῆν. Πρὸς τούτοις ἔχει τοὺς ὑδρωτοποιούς ἀδένας, οἵτινες ἐκκρίνουσιν τὸν ἰδρῶτα, καὶ τοὺς σμηγματογόνους, οἵτινες ἀποδίδουν ὑ-

γρὸν τι ἢ μᾶλλον οὐσίαν λιπαράν, σμηγμα καλούμενον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὅπως διατηρῆ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰς τρίχας μαλακὰς καὶ ἐμποδίζῃ τὴν μεγαλύτεραν ἀποξήρανσιν τοῦ δέρματος.

Δύο κυρίως ιδιότητες ἔχει τὸ δέρμα, τὴν ἐκκριτικὴν, τὴν ἀποβολὴν δηλ. ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐκκρίσιν περιττῶν οὐσιῶν καὶ ἐπιβλαβῶν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἣτις καλεῖται διαφόρησις, (διότι δι' αὐτῆς διαφορεῖται καὶ ἀποβάλλεται ἐκ τοῦ σώματος ὁ ἰδρῶς), καὶ ἐξ ἄλλου τὴν ἀπορροφητικὴν ἢ ἀναπνευστικὴν.

Ἐκκρισις ἢ διαφόρησις. — Ὁ ἰδρῶς ἐκκρινόμενος ἐξέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ διαπίνεται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ κερατίνου στρώματος αὐτῆς, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δέρμα εἶνε ὑγρὸν. Ἡ κατάστασις αὐτῆς τοῦ δέρματος εἶνε ὡφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν, διότι διατηρεῖ μετρίαν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγρὸν ἐξατμίζεται, καὶ οὕτω δροσίζει τὸν ὀργανισμόν.

Ἡ ἰδιότης αὐτῆς τοῦ δέρματος ὅσον πολύτιμος εἶνε, καθότι δι' αὐτῆς τὸ σῶμα ἀντικαταλείπει κατὰ τῆς ὑπερνηξήμενης θερμότητος, τῶσον καὶ ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει, ὅταν ἡ ἐξάτμισις αὐτοῦ συμβῇ αἰφνιδίως καὶ ἰσχυρὰ. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρακωλύεται ἡ ἀμείστος ἐκκρίσις τοῦ ἰδρῶτος, τὸ σῶμα ψύχεται ὑπερβολικῶς καὶ ἐπακολουθοῦσι δυσάρεστοι συνέπειαι.

Ὅ,τι ὡς ἰδρῶς διαφορεῖται ἐκ τοῦ δέρματος, αὐτὸ τούτο, ἀλλ' εἰς ἡξυμένην κατάστασιν διαπνέεται καὶ κατὰ τὴν ἀδηλον λεγομένην ἀπνοήν.

Ὅσον δὲ περισσότερον ἐλευθέρως εἶνε αὐτῆ, τόσῳ μᾶλλον σταθερὰ καὶ ὁμοίμορφος διατηρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος, τόσον εὐκολώτερον ἐξ ἄλλου ἀπαλλάσσεται τούτο ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος τῆς ἐσωθεν ἢ ἐξωθεν προσερχομένης. Ἀνάγκη λοιπὸν παρίσταται, ἡ διαπνοὴ τοῦ δέρματος νὰ μὴ παρεμποδίζεται, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλευθέρως καὶ τακτικῶς νὰ τελῆται.

Οἱ πόροι νὰ τηρῶνται ἀνοικτοὶ καὶ ὄλοι αἱ λειτουργίαι τοῦ δέρματος ἐλευθέρως νὰ ἐνεργῶσι. Ἀπορροφῆσις ἢ ἀναπνοή. Ἐνῶ ἡ ἀναπνοὴ ἀπορροφῆσις τῶν ἀε-

ρίων ἐκτελεῖται εὐκόλως (δηλ. εἶδος τι δερματικῆς ἀναπνοῆς, δι' ἣς προλαμβάνει τὸ σῶμα ὀξυγόνον καὶ ἀποβάλλει ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀναπνοὴ αὕτη παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῶν πνευμόνων εἶνε ἐλαχίστη), ἡ τῶν ὑγρῶν ὅμως εἶνε πολὺ δυσχερῆς, ἂν μὴ ὄλως ἀδύνατος. Καθότι τὸ ἀνώτατον τοῦ δέρματος στρώμα, ἡ ἐπιδερμὶς, ἀποτελουμένη ἐκ κερατίνης οὐσίας, στερεῖται ἀγγείων, δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ μεταδώσῃ ὑγρὰς οὐσίας εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν στρώμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὡς ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν ἀγγείων αὐτοῦ, δύναται εὐκόλως νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπορροφᾷ, ὡς οὐσα ὅμως λίαν ὑδροσκοπικῆ, διαποτίζεται εὐκόλως, καὶ τότε συμβαίνει τὸ φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον καλεῖται διαπιδυσις διὰ μέσου τοῦ δέρματος, τούτεστι συγκοινωνία τῶν ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μετ' ἐκείνου ὅπερ περιβάλλει τὸ σῶμα, ἣτις γίνεται ἀναλόγως τῆς διαφορῆς πυκνότητος.

Διὰ τοῦ δέρματος, ὡς προελέχθη, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος σημαντικὴ ποσότης ὑλικῶν οὐσιῶν. Ἡ τοιαύτη διάπνοια μᾶς ἀπαλλάσσει ὄλων ἐκείνων τῶν μορίων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν καύσιν καὶ φθορὰν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζωῆς, καὶ ἀπέδωσαν ἄχρηστα. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶνε, ὅπως ἐκεῖθεν ἀποσύρῶνται διὰ τῶν πλύσεων ἢ τῶν λουτρῶν, καὶ πρὸς εὐχερεστέραν διέξοδον τῶν νεωστὶ ἐξερχομένων τοιούτων.

Ἐκτός τούτου, τὸ δέρμα εἶνε τὸ ὄργανον τῆς ἀφῆς, μιᾶς ἀπὸ τὰς πλέον χρησίμους αἰσθησεις, διότι πολλαπλασιάζει τὰς σχέσεις μας μετὰ τῶν περιήμας ἀντικειμένων, καὶ ἰδίως μετὰ τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ δέρματος ἐξαρτᾶται ἡ μεγαλύτερα ἢ μικροτέρα προδιάθεσις τοῦ σώματος εἰς τὰς νόσους. Ὅταν τούτο εἶνε ἐξησθημένον καὶ ἀτονόν, καθίσταται λίαν εὐαίσθητον. Ἡ ἐλαχίστη ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή, τὸ ἐλάχιστον ρεῦμα ἀέρος ἐπίδρα ἐπ' αὐτοῦ δυσμενῶς, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τοιουτοτρόπως δὲ τὸ δέρμα ἀποβαίνει ἀληθῶς ζωητῶν βαρομετρον.

«Ὁ Γκουλδάν εὐρέθη τὰ μεσάνυχτα...»

Το δέρμα χρησιμεύει σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡπως διακρατῆ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὄργανισμοῦ. Ὅσον δραστηριώτερον λειτουργεῖ, τόσῳ περισσώτερον προσυλάττει τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ἰδίως τὰς καταρροϊκὰς.

Τὸ δέρμα ἀποτελεῖ ἐν συνόλῳ μίαν ἀπὸ τὰς κυριώτερας πηγὰς τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ὑγείας καὶ τὸ κύριον κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται αἱ κρίσεις τῶν νόσων, δηλ. αἱ κρίσιμοι ἐκείναι περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ θεραπευτικὴ δύναμις τῆς φύσεως παλαίει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶνε διαχωρητὴν καὶ λειτουργεῖ δραστηρίως, δύναται τελειότερον καὶ εὐκόλως νὰ θέξῃ εἰς τὰς νόσους, καὶ νὰ παλλάσσει αὐτῶν καὶ ἀνευ πολλῆς τῆς ἰατρικῆς βοήθειας.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἵνα τὸ δέρμα διατηρηθῆται εἰς ἄκραν καὶ διηνεκὴ καθαριότητα, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν πλύσεων ἐν γέλει, ὅπως μὴ ἀποφράσσονται οἱ πόροι αὐτοῦ καὶ ἀδυνατῆ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαρκῶς τὰς σπουδαιότατας αὐτοῦ λειτουργίας. Ἐξ ἀπαλῆς δὲ ἡλικίας πρέπει πᾶς τις νὰ συνειθίσῃ νὰ καθαρίζῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐνεργῆ ἐλευθέρως. Ὅφειλε δὲ νὰ θεωρῆ αὐτὸ ὄχι μόνον ὡς προφυλακτικόν τοῦ ὅλου σώματος ἀπὸ τὰς ἐπιρροίας τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὡς ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα τοῦ σώματος ὄργανα, ἀνευ τῆς συνεχοῦς καὶ δραστηρίας ἐνεργείας τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὑγείαν.

Γ. Δ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἰατρός

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένος πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ Αὐγουστος Δυμποῦ, — δεκαεπτὰ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, κατατομὴ νεαροῦ Ναπολέοντος, σῶμα γερὸν, παιδικὸν ὕψος ἀγαθώτατον, ἀπολυτήριον Γυμνασίου μὲ «ἀρίστα» καὶ προετοιμασία ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, — ὁ Αὐγουστος ἐφυλλομέτρει μὲ τρυφερωτάτην προσοχὴν τὴν ἐκ γραμματοσήμων Συλλογὴν του.

Ὁ Αὐγουστος εἶνε «γραμματοσυλλεκτης» μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Τὸ ἀβλαβὲς αὐτὸ πάθος καὶ τὸ τοῦ ψαρεύματος διαμοιράζονται τὴν καρδίαν του καὶ τὸν καιρὸν του, κατὰ τὰς ἐποχὰς.

Τὸν χειμῶνα, εἰς τὸ Παρίσι, τὸν ἀπασχολοῦν τὰ γραμματόσημα τὸ θέρος ἔμωε, τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ ψαρεύματος.

Ἐυρίσκόμενος εἰς τὸ Μπουρμπῶν, τὴν πατρικὴν ἐξοχὴν, σπανίως ὁ Αὐγουστος ἐμφανίζεται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τραπεζάν τοῦ προγεύματος. Διότι ἡ αὐγὴ τὴν εὐρίσκει συγχρότα ἐξω, ποδηλατοῦντα ἤδη πρὸς τὴν Λείγγρα ἢ πρὸς τὰ «γοῦρα», τὰς μικρὰς λίμνας, τὰς πλήρεις ἰχθύων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκχειλίζων ὁ ποταμὸς.

Τίποτε δὲν τὴν ἀναχαιτίζει, τίποτε δὲν τὸν ἐπαναφέρει ὀπίσω, εἰμὴ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ προσέγγισις τῆς νυκτός. Καταρᾶται τὰς βροχὰς, καὶ συγχρότως τὰς εὐλογεῖ: τὰ ψάρια «τσιμπῶν» τόσον καλὰ τὰς θυελλώδεις ἡμέρας!

Ἄλλὰ κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον τοῦ ἔτους, — ἀρχὰς Ἰουλίου, — εἰς τὴν Συλλογὴν ἀφιέρωνει ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, ἀναμένων τὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Αὐγουστος ἔχει ἤδη συλλέξῃ περὶ τὰ διεχίλια γραμματόσημα. Ὅλας τὰς σειράς, τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ προμηθευθῆ ἐπιτοπίως, δι' ἐρευνῶν εἰς τὰς καλαιάς ἀλληλογραφίας καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα, τὰς ἔχει τώρα εἰς τὸ ὠραῖον Λεύκωμά του σχεδὸν πλήρεις: τὰ κενὰ θὰ συμπληρωθῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ μακροχρονίων ἀνταλλαγῶν.

Ὅτι τὴν ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, εἶνε τὸ ξένα ἐνάριθμα γραμματόσημα (timbres-tax). Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Συλλογῆς, χρησιμοποιεῖ ἀπὸ τινοῦ ὄσσην ἐφευρετικότητα τῶ ἐχάρισεν ἡ φύσις.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τῶ ἐχάρισεν πολλήν!

Μετὰ δοκιμὰς ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν, κατώρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ ἐν εὐφύεῃ του τέχνησά. Καὶ τώρα τὸ μεταχειρίζεται μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην: οὐδέποτε ἀποτυγχάνει. Ἴδου αὐτό:

Ἐσοφίσθη νὰ γράφῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς πρόσωπα φανταστικά, ἀνύπαρκτα, ἀλλ' ἔχοντα ὄνομα κάπως ἀληθοφανῆς καὶ σύνθηες εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἐπέθει τὰ γραμματόσημα. Εἰς τὴν ἀρχὴν, περιορίζετο εἰς ἐπιστολάς κοινὰς, ζητούσας ἢ διδούσας κάποιαν πληροφορίαν ἐντελῶς ἐστερημένην ἐνδιαφέροντος. Τὰς ἔστειλε μὲ γραμματόσημον ἀνεπαρκές, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ τὸ φανταστικὸν πρόσωπον δὲν θὰ εὐρί-

σκετο ποτέ, τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς ξένης χώρας θὰ τοῦ τὰς ἐπιστολάς, φορτωμένας μὲ σφραγίδας κ' ἐνάριθμα γραμματόσημα. (*)

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς δὲν τῶ ἐπεστρέφετο παρά μία εἰς τὰς δέκα.

Διατί ἀρά γε;

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἀπέδωκεν εἰς κάποιον κακοτυχίαν, ἐκ τῶν μυρίων αἱ ὁποῖαι καταδιώκουν ἕνα ταχυδρομικὸν σάκκον ταξειδεύοντα. Ἄλλ' ἡ περίπτωσις ἐγένετο ὀλονὲν συγχρότερα, καὶ θὰ προήρχετο βεβαίως ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Ἐπιτέλους ὁ Αὐγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ κείμενον τῶν ἐπιστολῶν του δὲν ἦτο ἴσως ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Τὰ γραφεῖα τῶν ἀνεπιδότητων ὁποῦ κατέληγον, βλεπόντα τὸ ὅλος κοινὸν περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, καὶ κρίνοντα ἐτι δὲν ἤξιζαν τὸ γραμματόσημον τῆς ἐπιστροφῆς, θὰ τὰς ἔρριπτον εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ κάτι καλλίτερον, νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημά του, — καὶ τὸ κατώρθωσε:

Πάντοτε μὲ ἀνεπαρκές γραμματόσημον, διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπίθεσις τῶν ξένων ἐναριθμῶν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀφίξεως, ἡ ἐπιστολὴ ἀκηυθύνετο τῶρα πρὸς κάποιον φανταστικὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη ἐφαίνετο εἰς τὴν ὑπέρτατον βαθμὴν ἐνδιαφέρουσα τὸν Αὐγουστον.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὸ μεγαλοφυῆς αὐτὸ τέχνησά, οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐχάνετο.

Τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, βλέπον ἐτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρὰς ὑποθέσεως καὶ ἔχον κατ' ὄψιν τῆς ὑπογραφῆς του, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀποστολέως — 244, boulevard Saint-Germain, Paris, — τῶ ἐπέστρεφε πάντοτε εὐσυνειδήτως καὶ ἀσφαλῶς τὴν ἀνεπίδοτον ἐπιστολήν, (μεθ' ὅλας, ἐννοεῖται, τὰς ἀποτυγχοῦσας ἐρεῦνας καὶ ἀποπειράς πρὸς ἐπίδοσιν). Μετὰ χρόνον μᾶλλον ἢ ἥττον μακρόν, ὁ Αὐγουστος ἔβλεπε τὰς ἐπιστολάς νὰ τῶ ἐπανέρχονται πλήρεις σφραγίδων καὶ ἐναριθμῶν γραμματοσήμων.

(*) Ὡς γνωστόν, ἐπὶ μίᾳ ἐπιστολῇ σταλῆ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μὲ ἀνεπαρκές γραμματόσημον, ἐπιτίθειται τὸ ἐλλείπον εἰς ἐνάριθμα γραμματόσημα, εἰσπρακτέα ὑπὸ τοῦ παραλήπτου. Ὅταν δὲ ἀρνηθῆ νὰ πληρώσῃ ἢ δὲν εὐρεθῆ ὁ παραλήπτης, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν ἀποστολέα.

«Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!...» (Σελ. 289, στ. 6')

Ἐπλήρυνε περιχαρῆς καὶ πρόθυμος τὸ «περιπλέον», καὶ προσέθετεν, ὄχι ὀλιγότερον περιχαρῆς, τὰ νέα ἀποκτήματα εἰς τὴν Συλλογὴν του.

Τώρα εἶχεν εἰς τὸν δρόμον, διεσπαρμένας ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, δώδεκα τοιαύτας ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἀνέμενεν ἀνυπομῶνως τὴν ἐπάνοδον.

Ἐξέυρεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεύς. Ἄν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ θυρωρὸς ἀργούσε νὰναϊάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον, ὁ Αὐγουστος ἐξαπέλυε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ πατρὸς του, ἢ ἐρροβόλουσεν ὁ ἴδιος τὰς κλίμακας τῶν τριῶν πατωμάτων, ποῦ τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον.

Γράμμα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν; Ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης, γέρον ὑπηρετῆς, ὑπηρετῶν τὴν οἰκογένειαν πολὺ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Αὐγουστος, κατηντησεν ἐπιτέλους νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ ἴδιος προσωπικῶς διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἡ ὁποία ἐξῆλπε τόσον τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ νεαροῦ τοῦ κυρίου.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐθασάνιζε τὴν νοῦν του διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον τύχην, τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανον αἱ τόσον ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμεναι ἐπιστολαί: Ὁ Αὐγουστος ἐξέσχίζε τὸν φάκελλον, ἀπέσυρε τὸ περιεχόμενον φύλλον χάρτου, καὶ γωρὶς διόλου νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἔκαμνε σφαιραῖαν καὶ τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἔστιαν.

Περίεργο πρᾶγμα! μὰ πολὺ περίεργο! ἐσυλλογιζέτο ὁ δυστυχὴς Ἀντώνης. Ἐγὼ, ὅσας φορές παίρνω γράμμα, πρῶτα τὸ διαβάζω, καὶ ἔπειτα, ἂν εἶν' εὐχάριστο, χαίρουμαι. Ὁ κύριος Αὐγουστος οὔτε νὰ τὸ κυττάξῃ καταδέχεται, καὶ ὁμοῦ φαίνεται χαρούμενος ἂν νὰ ἐκληρονόμησεν ἑκατομμύρια!

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποῖαν ἐσπευδε νὰ παραλαβᾷ τὸ ταχυδρομεῖον, ὑπέκρυπτε κατὰ τὴν ἀνικανοποίητον αὐτὴν περιέργειαν.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τὸ ἴδιο θὰ κάμῃ καὶ σήμερα: ἐσυλλογιζέτο ὅσκις κανὲν ἀπὸ τὰ γραμματόσημα ἐλείνα, τὰ ὁποῖα εἶχε μάθῃ ἐπιτέλους νὰ γνωρίζῃ, τὸν ἐπληροφόρει δι' ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἀρχίζει ἡ παρούσα περιπέτεια, ἐν ᾧ ὁ Αὐγουστος, μὲ τὸν φακὸν ἀνα χεῖρας, ποτε ἐκίπταζε τὴν Συλλογὴν του, ποτε συνεβουλεύετο τὴν κατάλογον, γράφων ἐδῶ μίαν σημείωσιν, θέτων ἐκεῖ ἕνα ἀριθμὸν, καθ' ὅλοκληρίαν ἀπερροφημένος καὶ μὴ αἰσθανόμενος τὸν παρεργόμενον χρόνον, ὁ Ἀντώνης, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, κατήλθε νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀναβαίνων δύο δύο τὰ σκαλοπάτια, καὶ ἀπὸ τὸν προθάλαμον ἀκόμη ἐφώνησεν ἀσθμαίνων καὶ

σεῖων θριαμβευτικῶς πελώριον φάκελλον: — Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!.. Δὲν ἐχρειάζετο νὰ προσθήσῃ τίποτε ἄλλο: διότι δὲν ἀνήγγελλεν οὕτως εἰμὴ μόνον τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Αὐγουστος ὤρμησε μ' ἐν πῆδημα εἰς τὴν θύραν καὶ ἀρκάζων ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν:

— Τελοσπάντων! ἀνέκραξε κ' ἐγὼ εἶχα ἀπελπισθῆ πᾶ πῶς θὰ λάβω ἀπὸ... Δὲν ἐτελειώσε τὴν φράσιν του.

Ἡ μεγάλη ἐκπληξίς τὸν ἐμαρμάρωσε. Δύο τακτικά γραμματόσημα ἐκόσμουν τὸν φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμένη ἡ διεύθυνσις του διὰ χαρακτῆρος ἀγνώστου.

Οὔτε σφραγὶς δηλοῦσα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διήλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῶν ἀνεπιδότητων, οὔτε ἐνάριθμα γραμματόσημα, οὔτε τίποτε.

Ποῖος λοιπὸν ἤμποροῦσε νὰ τῶ γράφῃ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν;

Μὲ πურετώδη χεῖρα ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου γραμμένον κατὰ τὸ ἦμισυ μὲ πυκνὰς γραμμάς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰναγινώσκη...

Ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ ἀνάγνωσις, τόσον τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιοῦτο ἀπὸ ἀπορίαν, ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ σχεδὸν ἀπὸ τρέμον...

Ἐμείνεν οὕτως ἐπὶ δύο λεπτά, ἀκίνητος, βλοσυρὸς, χωρὶς νὰποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὰς μοιραίας ἐκείνας γραμμάς.

Τέλος, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐκεῖ, ψηλαφητὸν, ἀφοῦ ἐσυλλογιζέτο ὅτι ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προκαλέσῃ καὶ ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ὑποστῆ, κατελήφθη ὑπὸ ἐξάλλου ὀργῆς, ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του, καὶ κατηράσθη τὴν τύχην, ἡ ὁποία τοῦ ἐπαίξε τέτοιον παιγνίδι...

Ὁ Ἀντώνης τώρα καὶ τώρα δὲν ἐννοοῦσε τίποτε! Ὁ νεαρὸς τοῦ κυρίου

ἀνέγνωσε σήμερον τὸ γράμμα του καὶ ἐγένετο ἐξὼ φρενῶν! Καθηλωμένος πλησίον τῆς τραπέζης καὶ κυττάζων μὲ ἀπορίαν τὸν Αὐγουστον ὁ γηραιὸς ὑπηρετῆς δὲν ἐσκέπτετο πλέον νὰποσυρθῆ.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκρήξεως, ὁ Αὐγουστος κατ' ἐπέσει εἰς τὸ καθίσμα του, ἀδρανῆς καὶ ἐξηντημένος.

— Ἄχ, κύριέ μου! καλλίτερα νὰ τὸ ρίχνατε καὶ αὐτὸ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε! συνεβούλευσε κατόπιν ἑορτῆς ὁ Ἀντώνης.

« — Νὰ περιμένω, ἰ ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος... » (Σελ. 290, στ. 6')

Ὁ Αὐγουστος ἐστράφη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον θυμωμένος.

— Ἄ! ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; εἶπε μὲ ὕψος τραγικόν.

Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἡ συμβουλή τοῦ Ἀντώνη, ἂν ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν, — ἂν ἔκαίε τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ...

— Ὡραία δουλειά! ἐψιθύρισε, κυττάζων ἀκόμη τὸν ὑπηρετῆν, ἀλλὰ μ' ἐκφρασαῖν τώρα διαφορετικῶς: εἶχεν ἰδῆ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἀστείαν του ὄψιν, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξερράγῃ εἰς γέλωτα.

Θά ἐπιστεύατε σεις ὅτι χρησιμεύω καί... ὡς ἐξυπνητήριον; Καί ὅμως, ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ἡ 'Παιὴν' Ἀντίς: «Π μαμμά τό πρῶτῃ, διὰ τῆς μάς κἀμῆν νὰ σηκωνώμεθα ἀμέσως μὲν ἐξυπνώμεν, εὐρεν ἐν μέσον ἀσφαλίστατον. Ὁ, τιδὴποτε ἡμέρα καὶ εἰς εἶνε, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μάς φωνάζει: — Παιδιά, ἦλθε ἡ Διάπλασις! — Ἐκεῖ νὰ σ' ἔχω νὰ ἰδῆς τί γίνεται! Τρέχοντες ὄλοι καὶ φιλονεικώμεν ποῖος θὰ ἐνδύθῃ πρῶτος νάρπαξῃ τὸ φυλλάδιον, ἐνθ' ἡ μαμμά μέσα ξεκαρδίζε-ται ἀπὸ τὰ γέλια». Ἀς τὸ λάβουν ὑπὸ ση- μείωσιν καὶ ἄλλαι μητέρες τὸ τέχνασμα αὐτό.

Νὰ κ' ἔνα γράμμα τοῦ δὲν μοῦ τὸ ἔφερεν οὔτε γραμματοκομιστὴς οὔτε ὑπηρετὴς: «Ἀγαπητὴ μου Διαπλάσις εἰς εἰσὴ ἡ πιο Καλὴ μου φίλι σε ευχαριστῶ πολὺ πολὺ Που με ἐκανες Καὶ ἐμένα συνδρομητρία σε γλυκο- φίλο Κακια Ξενοπούλου Χρῖστο Παγωνί». Πάλι καλὰ, ἔ;

Εὐχαριστῶ πολὺ Βιργινία Γ. Μπ. διὰ τὴν ἐκτίμησιν σου καὶ τὰς φροντίδας σου. Ἄλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον, δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Ἐχω τοὺς τακτικούς μου συνεργάτας, καὶ αὐτοὶ πάντοτε γαμίζου τὸ φύλλον μὲ ὕλην, — πολὺ πλέον ἐνδιαφέρουσιν βέβαια, παρὰ ἂν ἀνέθετον τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς συνδρομητὰς...

Ὡριστάτας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανίας (τὴν ἐφημερίδα του), Δροσόλοιστος Ἀδῆ, Ταπεινὸς Κύριος καὶ Δάτορος τῆς Πατριδος. Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἔπρεπε νάπαν- τήσω ἐκτενῶς, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀν- κων ἐν εἰς ἀγρία, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κριτίσσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Γυλαὸ Ματάκι, κ. (Α. Μ. 36) Ἑλληνίς Κυρία, κ. (Α. Φ.) Ἀνθηρὰ Ζωή, κ. (Ζ. Ζ.) Βεγγεμένη Κόνια, κ. (Α. Μ.) Ἐδγενής Καρδία, κ. (Ζ. Μ.) Βροτολογὸς Ἀρης, κ. (Μ. Α.) Κρονοδουλοῦ τοῦ Νεῖλου, κ. (Μ. Α.) Ἀυδία Λίδος, κ. Μολυβένιος Στραυιότης, κ. Μονάκριβη Χα- ρά, κ. Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, κ. (Μ. Ι.) Νη- ρηὶς τοῦ Πηγεῖο, κ. (Φ. Β.) Πετρώδης Παράλια, κ. (Ε. Β.) Ὀπιτικός Τηλέγραφος, κ. Σαήλιον τῶν Μουσῶν, κ. (Ι. Θ.) Πιστὴ Φιλία, κ. (Ε. Ι.) Πηγὴ Χαροῦ, κ. (Ι. Φ.) Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, κ. Τοξότις Ἀρι- μίς, κ. (Ε. Γ.) Πλάσμα τῆς Φαντασίας, κ. (Ι. Γ.) Φ' οἶστος τοῦ Βοσπόρου, κ. (Γ. Α.) Φιερωνὴ Βαρκοῦλα, κ. (Ι. Γ.) Χαρίσσα Χε- λιδῶν, κ. (Α. Γ.) Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, κ. (Γ. Κ.) Φαισοκίσιος κ. (Ν. Ε.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Δάφνη τοῦ Πηγεῖο (0) μὲ Δροσόλοιστον Ἀδῆν, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Κόκκινην Πα- παρούσαν, Δέαν, Παλλάδα — ἡ Μελίξανθος Κόμη (0) μὲ Παλλάδα, Κῶμα τῆς Λευκάδος, Βασιλοῦσαν τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παλλάδα (ἔχει καλῶς) Σκότος (δὲκα σοὶ ὁ Θεός, ποὺ ἀπεράσιος ἐπιτέλους νὰ μοῦ γράψῃς! αὐτὰς τὰς ἡμέρας κἀμνεῖ ἐδῶ μιά ζέστη!..) Μαρίαν Δ. (τὴν χαριτωμένο γραμ- ματάκι! τὸ εἰδεῖται καὶ τῆς Κακιας τὸμον ἔστειλα) Δοῦνα τῆς Κεραλληνίας (ἐλήθη- σαν) Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε πολὺ πρακτικὴ) τὸ φύλλον χωρὶς τὸ παράρ- τημα δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ διεῖδοτο με τὸ παράρτημα δὲ θὰ ἦτο πολὺ ἀκριβὲν) Ἰωρὰν Φλόγα (ἡ ἀπάντησίς σου ἐ-

λήθη) δὲν εἰσέρω διὰτι παραπονέσαι μὴ- πως ἐγάθη καρμῖα σου ἐπιστολή;) Χαίρε Πατρις (σε συγχάρω διὰ τὸν βαβρόν τετρά- δια ἔστειλα) Ἀνδριάντα Παλαιολόγου (ναί, βραβεῖον ἔστειλα φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου) Ὀδυσσεῖα Ἀνδρουσοῦ (ἔχει καλῶς γράφε μοῦ ὅσον συχνὰ θέλει) Δροσίαν Ἀηδόνα (δὲν τὲς μέλει) εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκμὴ διὰ νὰ ἔχουν κρυφὰ τὰ ψευδώνυμά των ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τὸσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις) Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα (ὠραῖο- τανὸν τὸ ποίημά σου εἰς τὰς Ἀθήνας ὄλοι σὲ ἀντασπάζονται καὶ περιμένουν) Γλυκειάν Ἀρμουδιάν (σε συγχάρω διὰ τὸ «Ἀριστὰν» ὁ τόμος τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων» τιμᾶται δρ. 2,50) Ἀνθηρὰν Ζωὴν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῶρα λοιπὸν ποὺ ἔχεις ψευ- δώνυμον, γράφε μου!) Ἀθανάσιον Διάκον (ναί, ὠραία ἰδέα) Μίαν τῶν Χαρίτων (χαίρω ποὺ διασκεδάζετε τὸσον ὠραία) Ἀφροδίτην τῆς Μήλου (ἔκαμες πολὺ καλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ) Δ Π. Μπ. (χαίρω πολὺ) Χρυσὴν Μόσκαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου, ὁπλάντησα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 18 Αὐγούστου ἐν τῶν Ἐ- παρχιῶν μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μας εἰς φανέ- λους, ἂν ἔσαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνῶτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σή- μερον ἀρχεταὶ ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

348. Δελιγίφιος.

Γράμμα καὶ τέρας θαλασσινὸν Ἄνθεθ νὰ βάλῃς εἰς τὴν γραμμὴν, Κάποιον ρωμαῖον Ἱστορικόν Ὅθ' σχηματίσῃς εἰς τὴν στιγμῆν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

349. Συλλαβόγριφος.

Σύμφωνον καὶ μιά λεξούλα Τῆς ἀπλῆς μας οὐμίας, Βρίσκου μέλος τοῦ προσώπου Καὶ ἰδοὺ μετ' ἐσχολίας, Τῆς Ἑλλάδος ποταμὸς Σχηματίζεται γνωστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐορτῆς τῆς Σημαίας

350. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάππα, βάλε πῖ Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴν στιγμῆν, Ἀπὸ τ' ἄλλος τὸ κομψόν Ἐνα δένδρον ὕψηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

351. Δημιῶδες Δίνγμα.

Ἐνας πατέρας κεφαλῆ, Δώδεκα γυιοὶ ποδάρια, Καὶ κάθη γυιὸς ἐτῆ γράχου Ἐγχεῖ τριάντα κόρες, Κάθε βραδύ πεθαίνει ἡ μιά, Ταχὺ γεννιέται ἡ ἄλλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάρτου

352. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ποταμοὶ Εὐρώπης. * + * = Χρονικὴ διαίρεσις. * + * + * = Βασιλεὺς τῆς Κρήτης. * * * + * * * = Ἀττικὸς Συγγραφεὺς. * * * + * * * = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριατικοῦ Στόλου

353. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 3 = Ποιητὴς ἀρχαῖος. 2 3 4 5 3 = Δυναμίς. 3 1 6 7 3 = Ταραχὴ. 4 2 7 3 = Νῆσος. 5 1 6 7 3 = Διαφανές. 6 7 4 7 3 = Στρατιώται. 7 4 6 7 3 = Ἀνθρωποι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοουσιώδους Κυρίου

354-356. Συμπλήρωσις Φράσεων.

- 1. Σ — τό — ς. 2. Μ — τό — ν. 3. Φ — τό — ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πισίτις-Πατρις 357. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά- τωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα- θεξῆς, ἀποτελοῦν ὄρος τῆς Τουρκίας: 1, Ἄνθος εὐώδης. 2, Γάλλος τραγικός. 3, Διαιρέσις χρόνου. 4, Ἑλληγν τραγικός. 5, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 6, Φάρμακον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόφου

358. Φωνηεντόλιπον.

* - χρετρ - τς - ἄλθς - ρτς - ν - * - μτρερρς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμα Ζακυνθία

359. Γρίφος.

ἦμ 0 ἦμ Φῶρ 11 ἦμ ἦμ ἦμ Ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχανοῦ Ὀδυσσεῶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 28-29. 281. Σολωμὸς (σὸλ, ὠμὸς). — 282. Ἀνά- ψη (ἀν, ἀψῆ). — 283. Ὀμηροε-μυρὸς. — 284. Ρῆνος-ἴηνος. — 285. Ἐνώτιον - ἐνώπιον. — 286. Πάτριος-ἀτμάς.

287. Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ 288. Ἀργυροβαίς λόγ- ρ Α Ε Υ χροὶ μάχου καὶ πάν- Ι Α Π Ε Τ Ο Σ τὴν κινήσῃ. (Ἡ ἄ- Α Ε Ρ Τ νάγνωσις ἐξ ἀρχῆς Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η προχωρεῖ κανονικῶς, ὁ Ο Ο Κ Μ ὑπερπληρωμένου ὁ- Σ Υ Σ Τ Η Μ Α μως πάντοτε ἐνὸς γράμματος.) — 289.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πανώλης, Φίλιππος, ΔαΝία, γορΔή, Ἀθηνᾶ, ΤυνδαΡεως, ΣχολασίΟν, ΝικόλαοΣ.) — 290. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ γείτρα κί- νει. — 291. Κἀλλιον ὄνομα γρηστὸν ἢ πλοῦ- τος πολὺς. — 292. Ἡ ἔξις κόρον γενῆ (1 ἔξ εἰς κ' - ὄρον - γ' ἐν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω δελτάρια καλλονὰς μετὰ ψευ- δωνυμοῦχων συνδρομητῶν «Διαπλά- σεως». Διεθθύνει μοι: Athoa Kardia, Wady Halfa (Soudan). (Θ, 270)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΥΠΟΧΡΗΦΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (Θ-271)

Οἱ ἀλλόσποντες νατοικίαν συνδρομη- ται, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασι- πτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ- σως τὴν νέαν των διεθθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα- νίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀσπώλειαν τοῦ φύλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὠθηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Εξωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτήσια, Τεῖμνος, Αἰ συνδρομαί ἀρχονται τὴν ἰνὴν ἐκάστον μηνός. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τόμος 16ος, Ἐν Ἀθήναις, 8 Αὐγούστου 1909, Ἐτος 31ον. - Ἀριθ. 36

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἡ Ἐδῖθ ἄφισε τὴν γραφίδα καὶ στρα- φεῖσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της, παρετή- ρησε τὸ κατηφές του πρόσωπον.

- Μὰ τί εἶνε; ἠρώτησε τί τρέχει; - Τρέχει ἕνα τραῖνο, τὸ ὅποιον μᾶς φέρνει... τι νομίζεις; - Τι; - Ἐξάδελφος ἀπὸ τῆ Ρωσσία! - Ἀπὸ τῆ Ρωσσία;... Μίλα καλὰ!

- Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καλλίτερα! Αὐτὸ εἶνε, σοῦ λέ- γω! Ἐρχονται, ἔφθασαν, ὄριστε! Λέγων αὐτὰ ὁ Αὐγουστος, ἐ- πέσειε τὴν ἐπιστολήν του τρα- γικῶς. Ἄλλ' ἔπειδῆ ἡ Ἐδῖθ τὸν ἐκύτταζεν ἀκίερα, ὡς νὰ τὸν ἠρώτα ἂν ἀστετεύεται, ἀπεφά- σισε νὰ ἐξηγηθῇ.

- Εἶχα γράψῃ γιὰ ἐνάρτιμα γραμματόσημα... ξεύρεις... - Δὲν ξεύρω τίποτε ἀπο- λύτως. - Πῶς; δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτὲ; - Ὅχι. - Δὲν ἦλθε περίστασις, φαί- νεται τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο ἀ- σήμαντον!

- Βλέπω ὅμως, ἀγαπητέ μου Αὐγουστε, ὅτι ἐξαφνα ἐγίνε σημαντικόν. - Ναί... Μὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαν- τασθῶ ὅτι θὰ εὕρισκτο ἐτόν κόσμον χρι- στιανὸς μὲ τόνωμα Β. Κορπανῶφ γιὰ νὰ λάβῃ τὸ γράμμα μου, καὶ τόσο ἡλί- θιος ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί μου;! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος μὲ νέαν μανίαν, ρίπτων κάτω καὶ ποδοπατῶν τὴν ἐπι- στολήν.

- Τὴν πρόσκλησί σου!... ἐπανέ- λαβε βραδέως ἡ Ἐδῖθ, ὡς νὰ ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἐνόησῃ. Τὴν πρόσκλησί σου!... Τότε λοιπὸν, τὴν ἐπίσκεψι αὐτῆ ποῦ

σοῦ ἀναγγέλλουν... σὺ ὁ ἴδιος τὴν... γὰ, γὰ! τί ἀστεῖο! τί ἀστεῖο!

Καὶ ἀνατρέψασα τὴν κεφαλὴν ἐπά- νω εἰς τὴν ράχιν τοῦ καθίσματος, ἐξη- κολούθησε νὰ γελᾷ θορυβωδῶς. Ἐγε- λούσε τόσο μὲ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπελ- πισίαν τοῦ Αὐγούστου, ὅσον καὶ μὲ τὴν κωμικὴν θέσιν εἰς τὴν ὅποιαν τοὺς ἐφε- ρεν ἔλους τὸ τέχνασμα τοῦ μανιώδους συλλέκτου.

- Βασίσου λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων! ἀπήγγειλεν ὁ Αὐγου- στος σταυρέων τοὺς βραχίονας μὲ κί- νημα θεατρικόν. Τοὺς καλεῖς πρὸς βοή-

«Ὁ κύριος Δυμποῦ ἤκουε τὸν υἱὸν του μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας...» (Σελ. 291, στ. β')

θεῖαν, καὶ αὐτοὶ... σὲ κοροϊδεύουν!... Κ' ἔκαμα μεταβολὴν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἐπέτεινα τὴν χεῖρα, ἡ Ἐδῖθ τῶ ἔφραξε τὸν δρόμον. - Ἀφίσε με νὰ γελᾶσω... δὲν μπο- ρᾷ νὰ βαστάξω... Μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι θὰ σ' ἐγκαταλείψω κ' ἔτσι... Λοιπὸν, ἔρχονται γρήγορα; ἠρώτησε προσπα- θούσα νὰ ἀναλάβῃ τὸ σοβαρὸν της. - Ὅθ' εἶν' ἐδῶ ἀπίστε.

εἰς τὴν ἀδελφὴν του: Ἰὸς τί γράφουν... Ἡ Ἐδῖθ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐγί- νετο σοβαρὰ χωρὶς κόπον.

- Εἶνε ἀγαθὸ ἀνθρώποι, ἀφελέ- στατοι, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αὐγου- στος. Ἐκφράζου μὲ τὴν ζωηρότητα τὴν χαρὰν των ποὺ θὰ ἰδοῦν τὸ Πα- ρίσι! Καὶ τὸ πιστεύουν ὡς τὸ ἀληθι- νώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἐδῶ ἕνας ἐξάδελφος!

- Ἐλα, ἀνόητε... Ἔσειε τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν, τῶ- ρα μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. Καὶ μετὰ σκέψιν ἐνὸς ἢ δύο λεπτῶν, εἶπε:

- Τι καθόμαστε; Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν μαμμά. - Χμ! ὠραία ὑποδοχὴ θὰ μοῦ κάμῃ!

- Νὰ, μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία, δὸς του πίσω καὶ αὐτό. «Αὐτὸς ἦτο τὸ ἀπολυτήριον τοῦ νέου, τὸ ὅποιον ἡ Ἐδῖθ εἶχε δανεισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της, διὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε κανένα λάθος εἰς τὴν ἀ- νακοίνωσιν τῶν Πρώτων καὶ Δευ- τέρων Βραβείων, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός της εἰς ἐννεὰ διάφορα μαθήματα.

- Ἐλα καὶ σὺ μαζὶ μου, ἰ- κέτευσεν ὁ Αὐγουστος μὲ τὴν θρηνώδη φωνήν, τὴν ὅποιαν με- τεχειρίζετο εἰς τὰς κακὰς του ὥρας. - Ὅχι! ἀμέσως. Δὲν εἶσαι μωρό, νὰ σὲ πᾶν ἀπὸ τὸ χεράκι... Δὲν θάρρη- σω ἑμῶς, ἡσύχασε.

Ἀναγνωρίσας ἐνδομύχως ὁ Αὐγου- στος, ὅτι τὸ διάδημα ἦτο ἀναγκαῖον, διηυθύνθη, ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἀπολυ- τήριον καὶ τὴν ἀκαισίαν ἐπιστολήν, πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χρηρευμένος, ὁ κύ- ριος Δυμποῦ ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιε- ρωμένος εἰς τὴν μελέτην. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μὲ μόνην τὴν συντροφίαν τῶν βιβλίων του,